

CAMPANYA INSPECTORIAL 2018 / 2019

“PRIMER, ELS ÚLTIMS”

“El vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits” (Mt. 18, 12 – 14)

PROPOSTES DE CELEBRACIONS AMB CLAU INTERCULTURAL INFANTIL (DE 3 A 5 ANYS)

OBJECTIUS

- Proporcionar un material senzill que permeti de disposar als agents educatius d'un material celebratiu en clau intercultural.
- Originar en els destinataris un sentiment d'universalitat del transcendent des de diferents perspectives religioses i culturals.
- Dur a la pràctica aquest sentiment a través de símbols, músiques i imatges que facilitin aquesta connexió.

ESTRUCTURA

Cada celebració té un eix central compartit per diferents religions com a valor profund i transcendent. Es proposa un símbol que permeti mostrar aquest valor compartit, lectures i texts de les diferents tradicions religioses i algunes músiques que permetin apropar-nos a ell. Per últim també algunes pregàries que relacionen la comunitat que ora amb la universalitat de les diferents comunitats amb tradicions religioses diverses i el nostre compromís vers aquest Bé Universal.

El temps de dedicació estarà en funció de la selecció dels materials per part de l'equip educatiu. Està pensat per a dur-lo des dels 30minuts a 1hora com a màxim.

ALGUNS PREVIS

La proposta de celebració interreligiosa va dirigida al nivell de diàleg religiós que fa referència amb allò comú que ens uneix. Tanmateix, els nivells de diàleg interreligiós són molt més amplis, especialment pel que fa a la trobada amb l'altre i l'enriquiment del diàleg directe; aquesta proposta només pretén posar un accent que ens recorda la universalitat del fet religiós, sigui quina sigui la tradició religiosa i cultural. S'anima a poder anar una mica més enllà d'aquesta senzilla celebració per arribar realment a aquest diàleg entre persones amb riqueses diverses i amb grans elements comuns.

Religió (religiositat, religiologia, religionisme)

La religió és l'experiència de trobada amb el Misteri, que després es concreta en les distintes religions. La religió és "el vincle que, alhora que transcendeix temps i espai, uneix l'home amb Déu". Però, "per a conèixer el que és la religió, hem de saber què són les religions, els fets religiosos".

Per a Panikkar, la religió té un triple sentit.

La religió pot significar religiositat, el fet religiós com a dimensió humana fonamental. L'ésser humà és, abans de tot, un "homo religiosus; la religió és la categoria més adequada per a definir un home (animal religiosus)" (Religión y religiones). La religiositat és "un fet antropològic segons el qual tot home, pel fet de ser-ho, té una dimensió que el separa dels animals i li fa donar-se compte de l'infinit, del desconegut, del que cap paraula sap descriure, de l'inefable, d'aquest quelcom més" (Nueve apuntes para una reflexión sobre la religión). Això seria la religiositat, que, com a dimensió humana, ens uneix a tots. **Les pràctiques religioses són l'expressió del sentiment religiós dels humans, concretat en unes manifestacions concretes, de paraula o d'obra, amb ritus i diverses accions.**

Després està la religiologia; l'estudi de la religió i les religions, la reflexió que es fa sobre el fet de la religiositat. "Donat que som éssers intel·lectuals, fem una interpretació d'aquest fet i n'extraïem les diverses teologies, els sistemes religiosos, sistemes de creences". Com hem vist, no s'ha de confondre creença amb fe; tot home té fe. Nogensmenys, les creences són les articulacions intel·lectuals d'aquesta fe, que és un patrimoni de la humanitat.

En una tercera accepció, la religió pot significar religionisme, que s'entén en el sentit de pertinença de l'home a algun grup; la necessitat de fer societat, de sentir-nos en comunitat. Aquesta és una realitat sociològica; tot i que -com expressa molt bé Panikkar- "sense la religiositat com a dimensió humana, el religionisme es redueix a quelcom superficial" (Nueve apuntes para una reflexión sobre la religión). Sense la religiositat, la religiologia no té arrels i degenera immediatament convertint-se en una superestructura o en superstició.

D'aquest mode, no podem confondre les religions, com ha succeït en més d'una ocasió, amb un mer fet sociològic. Aquestes tres accepcions són necessàries i, per això, no les podem separar. No hi ha cap religió que, com a fet de religiositat no s'expressi d'una certa manera i no creï una certa comunitat.

John B. Noss senyala que: *"d'un mode o altre, tota religió diu que l'home no es basta a si mateix. Està vitalment relacionat amb poders de la Natura i de la Societat..."*[iii]; i podem senyalar, de manera general, que l'ésser humà, de totes les latituds i èpoques, ha buscat les respostes d'aquest "misteri", segons el nivell d'enteniment de l'època [tal com resa Sant Agustí "una fe no raonable deixa de ser fe, donat que ningú no pot creure en quelcom si

abans no considera que és raonable de creure”), en la mateixa naturalesa: busca Déu en el món, en el medi ambient, en la natura.

En conclusió, **la visió d'home i la seva relació amb el medi ambient és una preocupació de totes les societats**, de tot temps i espai, indistint dels codis religiosos que puguin existir en uns i altres. L'important és saber reconèixer que la religió en si, sigui quina sigui, sempre busca el bé de l'home, el bé de la societat, el bé del món que ens envolta: la natura.

També podem senyalar, que no és requisit que l'ésser humà s'adscrigui a una o altra religió per a fer el bé i cuidar el medi ambient: *“en la mesura que els éssers humans siguin raonables, de bona voluntat en les seves pròpies opcions religioses, el catolicisme ha de respectar i valorar aquestes opcions, tot i que no corresponguin a la fe catòlica mateixa: perquè la raó honesta constitueix un lloc teològic on déu es revela a tothom, oferint així un camí de gràcia en la forma que només Déu coneix”* (GS 22). És a dir, una persona de bona voluntat evitarà el mal i s'inclinarà pel bé.

El pluralisme religiós té un significat positiu (volgut per Déu), i tal com senyala el Papa Francesc en la seva Exhortació Apostòlica Evangelii Gaudium: “el diàleg interreligiós és una condició necessària per a la pau del món, i per tant és un deure pels cristians, així com per a altres comunitats religioses” (250). Finalitzo aquest escrit complementant aquesta frase, senyalant que no només permetrà pau en el món, sinó entendre'ns i construir junts un món millor per a tothom.

Es tracta de superar el nivell de dialèctica de les idees, on domina la lluita mútua amb la victòria del més fort, per arribar a un diàleg obert i acollidor on es posi de relleu una alteritat de comunió: “Estimar el proïsme com a tu mateix” significa voler-lo tal com és, sense voler convertir-lo a les meves idees. Per això, urgeix superar les actituds exclusivistes, caminant cap un veritable pluralisme. Totes les grans religions són camins vàlids d'experiència del sagrat, camins de trobada amb l'Absolut, sota les seves diferents formes. No és suficient un diàleg interreligiós, necessitem arribar a un diàleg intrareligiós; un ecumenisme ecumènic (cf. a continuació) que porti a un diàleg en l'interior de la nostra vida religiosa, que cada creient ha de realitzar en l'interior de la seva pròpia experiència per a obrir-se a la dels altres. Es tracta d'arribar a una veritable interpenetració religiosa, un mutu influx de les distintes religions, per a assolir un autèntic pluralisme, que s'oposa activament a tot monopoli cultural o religiós.

Aquest pluralisme és allò oposat a la vella temptació del sincretisme, ja que aquest pretén eliminar aquestes diferències que enriqueixen les religions. “El sincretisme és desorientador i no condueix enlloc... Es diu que tots els camins duen a Roma. Però hi ha dues formes de no arribar-hi: si ens aturem en qualsevol dels camins o si anem donant salts de l'un a l'altre... La

religió és un camí, una vida, una actitud global de l'home que s'enfronta amb el misteri, amb el sentit que pot tenir la seva vida i l'existència en general" ("Las religiones", Panikkar)

CELEBRACIÓ EDAT INFANTIL (DE 3 A 5 ANYS)

Fonamentació per als educadors:

L'aigua és un element essencial per a la vida, quelcom que se'ns regala i que és consubstancial amb la vida mateixa i, per això, tenen una certa connotació "sagrada".

Els rius, la pluja, els estanys, els llacs, els glaceres, les calamarsades o la neu són algunes de les formes que pot adoptar l'aigua en interpretar-se i incorporar-se a les esferes culturals i religioses.

Es considera que aquesta aigua posseeix el poder i la capacitat de transformar el món, redimir els pecats i santificar. L'aigua elimina la contaminació i purifica tant en un sentit físic com simbòlic. L'aigua és una substància viva i espiritual, que actua com a mitjancera entre els éssers humans i els déus. Sovint, l'aigua representa la frontera entre aquest món i el més enllà.

TEMA CENTRAL	NATURA
	<ul style="list-style-type: none"> - Admiració - La contemplació per arribar a alló Trascendent
SÍMBOL	AIGUA

Propostes activitats inicials en la celebració per a introduir el context de l'aigua:

- **Disposar de diferents imatges de la natura** i que els nens i les nenes escullin aquelles que són aigua i puguin arribar a la conclusió de les diferents formes i estats del agua en la naturalesa (icebergs, pluja, rius, mar, núvols...)

- Preguntar-los per a què serveix l'aigua i per què és tan important per a la nostra vida
- Posar algunes imatges del mal ús de l'aigua: contaminació, els mars de plàstic, etc.
- Arribar a la conclusió que tot el món podria cuidar la naturalesa i ajudar a fruit d'una aigua límpida que ens donés vida a nosaltres
- Explicar que, en altres cultures, altres pobles, altres països, altres religions també estan preocupades per cuidar la naturalesa i resen també pel canvi de les persones a fruit de la naturalesa i cuidar-la, fent-la part de la nostra vida.

MÚSIQUES

-Durant l'explicació i diàleg ens pot acompanyar el so de l'aigua de forma natural:

<https://www.youtube.com/watch?v=UHyIpY4nxul>

-Alguna cançó amb origen cultural divers que parla de la cura de la natura:

https://www.youtube.com/watch?v=DaN_3NIAT_0
(amb dibuixos animats)

https://www.youtube.com/watch?time_continue=84&v=UUEVepQGJJ4: la cançó explica la creació del món segons el Gènesi. Té dibuixos animats que donen suport a la lletra i música.

TEXTOS:

Explicació als nens i nenes que persones de tot el planeta, amb diferents cultures i religions s'han preocupat sempre de la naturalesa. Anem a llegir alguna de les històries que ens expliquen.

Us proposem alguns textos a seleccionar en funció del temps que es disposi:

- Conte hindú (els colors dels ocells)
- Salm jueu (lloança de la naturalesa)

-Anècdota del Profeta Mohamed amb els animals (cura de la naturalesa)

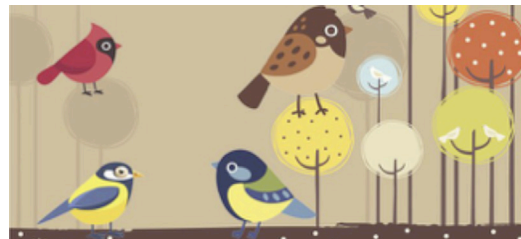
-Text de la creació, Gènesi (suport amb powerpoint sobre el text)

HINDUISME:

Explicació: “Els seguidors de l'hinduisme consideren que va sorgir perquè velles ànimes que vivien a la selva van meditar sobre la naturalesa de l'univers. En aquella època, totes les persones eren bones i mai feien mal a ningú, i els animals n'estaven agraïts. Fins i tot els tigres i les serps eren mansos com mascotes. Encara avui dia, hindús molt creients fan un recés en la selva per a viure com a eremites. Molts d'ells viuen en la selva de la muntanya Abu, una reserva natural. L'adoració de la naturalesa és part de l'hinduisme. **Els arbres i les plantes són sagrats**, i protegir-los és el deure de tots els hindús. Plantar arbres és considerat com una forma de fer un servei a Déu. Altrament, talar arbres és un sacrilegi, una violació dels manaments de Déu. Les flors mai es recullen per la nit, quan les plantes necessiten el seu “somni” i la seva tranquil·litat. Milions d'Hindús reciten mantres Sànscrits diàriament per a reverenciar els seus rius, muntanyes, arbres i animals. Molts també segueixen, per motius religiosos, una dieta vegetariana i s'oposen a la matança institucionalitzada dels animals per al consum humà. La Terra, representada com una Deessa o “Devi”, és adorada en molts rituals Hindús.”

Conte hindú naturalesa per a explicar com de “xula” és la naturalesa:

Al principi dels temps **tots els ocells eren de color marró**, només es diferenciaven en el nom i la forma. Però van sentir enveja dels colors de les flors i van decidir que cridarien a la Mare Natura perquè els canviés de color. Ella hi estigué d'acord, però els posà una condició: haurien de pensar molt bé el color que cada un escollís perquè només podrien canviar una vegada.

L'encarregada de comunicar la notícia per tot el planeta va ser l'Àliga:

- Aviso a tots els ocells: reunió amb la Mare Natura per a canviar de color la propera setmana en la clariana del bosc.

Els ocells van passar una setmana molt nerviosos, pensant quin seria el color que anaven a elegir. Arribat el gran dia, tots es van reunir molt esvalotats al voltant de la Mare Natura.

La primera que es va decidir fou la Garsa:

- **Vull ser negra** amb algunes plomes de to blau quan les hi doni el sol, blanc el pit i blanca la punta

de les ales.

La Mare prengué la seva paleta i la va acolorir, mentre la resta dels ocells comentaven com n'eren d'elegants els colors elegits per la Garsa.

El Periquito fou el següent en elegir:

- **Jo vull taques blanques, blaves i roges per tot el cos.**

Tots van estar d'acord en què aquests colors l'afavorien molt.

El Paó s'acostà contornejant-se i amb la seva veu xiscladora va demanar:

- Per a la meva formosa cua vull colors que es vegin des de molt lluny: blaus, verds, grocs, vermells i daurats.

Els altres ocells van somriure ja que coneixien com n'era de presumit el Paó.

El Canari s'apropà veloç:

- Com m'agrada molt la llum, vull semblar-me a un raig de sol. **Pinta'm de groc.**

El Lloro arribà cridant:

- Perquè la resta dels animals em puguin veure, vull que em posis **els colors més cridaners de la teva paleta.**

Tots van pensar que era molt agosarat en elegir aquests colors, però el Lloro s'allunyà molt content. I poc a poc, la resta dels ocells van anar passant per les mans de la Mare Natura.

Quan els colors de la paleta s'havien acabat i els ocells lluïen orgullosos els seus vestits nous, ella va recollir els seus estris de pintura i es disposà a tornar a la seva llar. Però de sobte una veu la va fer girar el cap. Pel camí venia corrent un petit Pardal:

- Espera, espera, si us plau- cridava-, encara falto jo. Estava molt lluny i he trigat massa temps en arribar volant. **També jo vull canviar de color.**

La Mare Natura el mirà entristida:

- Ja no queden colors en la meva paleta.

- Bé, no passa res – va dir el Pardal tristament mentre s'allunyava capcot pel camí- , de totes formes el color marró tampoc està tan malament.

- Espera - cridà la Mare Natura- , he trobat una petita gota de groc en la meva paleta.

El Pardal s'hi acostà corrents molt content. La Mare Natura mullà el seu pinzell en la gota i ajupint-se tendrament li pintà una petitíssima taca en la comissura del bec.

Per això, si us hi fixeu detingudament en els pardals, **podreu descobrir l'últim color que la Mare Natura utilitzà per acolorir totes les aus del món.**

JUDAISME:

Els jueus tenen alguns salms que ens ajuden a lloar la natura en totes les seves formes i admirar la creació de Déu. Escollim un ben bonic que ens ajudi a resar-li a Déu i admirar les seves obres (hem fet selecció d'alguns versets) :

DEUTERONOMI 32

*“La meva doctrina caurà com la pluja;
baixaran com rosada les meves paraules;
com el ploviscó que rega l'herba,
com un ruixat damunt dels prats;*

*3 Ara proclamo el nom del Senyor.
Doneu glòria al nostre Déu.*

*11 Com l'àguila que desvetlla la niuada,
i voleteja sobre els seus aguillons,
desplegava les ales, els prenia,
i els portava sobre el seu plomatge.*

*13 A cavall de les altures del món,
l'alimentava amb collites dels camps,
el criava amb la mel de les roques,
i amb l'oli tret de la pedra dura;*

*3 Ara proclamo el nom del Senyor.
Doneu glòria al nostre Déu.*

ISLAM:

El profeta prohibí als seus seguidors fer mal a qualsevol animal i els demanà que s'asseguessin d'estar complint amb els drets dels animals. **En una ocasió, Muhammad va contar la història d'un home que, després d'una llarga caminada i en sentir set, baixa a un pou per a beure. En**

sortir, veu un gos panteixant de set que menjava fang. L'home li diu: "aquest gos està tan as-sedegat com ho estava jo", i torna a baixar, omple la seva sabata d'aigua, l'agafa amb les dents i torna a pujar per a donar de beure al gos. Al-lâh li agràí la seva bona obra i li perdonà els seus pecats. Aleshores li van preguntar: "Oh, Muhammad, ¿aleshores tindrem una recompensa por ser bons amb els animals?". El profeta contestà: "Cualsevol bé que es faci a una criatura viva obté una recompensa".

EL GÈNESI:

Aportem el següent ppt per a poder donar suport a la lectura del text i ajudar els infants a seguir-lo. Els cristians a través d'aquest conte arribem a creure en un Déu Creador que va fer el Cel i la Terra.

<https://es.slideshare.net/kathycarbajal52/microsoft-power-point-la-creacin-del-univer-so-modo-de-compatibilidad>

PREGÀRIES

Podem convidar els infants a fer les peticions com les faria un hinduista a través d'un **mantra**.

Els hi expliquem que ells adopten una posició que els ajudi a estar a prop de la naturalesa. Avui aprendrem una de les seves postures (recomanem fer-ne una de senzilla que els faciliti la participació de tots, i a continuació exposem alguns exemples) i a explicar perquè s'asseuen així (posem alguns exemples). I repetirem una frase moltes vegades perquè entri en el nostre cor i en el cor dels qui ens envolten. Escollirem una frase que sigui significativa per a ells en funció del què han fet en la celebració (pot ser una elecció participada per tots els infants i que per a ells sigui significativa:

"Som part de la Naturalesa i l'hem de cuidar"

"L'aigua és vida i hem de cuidar-la"...

"Tots formem part de la naturalesa!"

Acabarem la nostra celebració resant amb el nostre cos i d'una forma molt especial, a través del MANTRA connectem amb tots els nens i les nenes del món que volen viure en un món molt bonic i formar part d'ell

Explicació de la postura per a infants, recomanem aquestes dues, però es pot ampliar <http://insayoga.com/24-posturas-yoga-para-ninos/>

1.-Postura de la muntanya o tadasana.

Comencem amb la postura de la muntanya o tadasana.

Per a practicar-la:

- 1.- Posa't dempeus, estira bé l'esquena, tingues els peus paral·lels i obre el pit. Pots repetir aquestes paraules: ESTIC DEMPEUS SOBRE LA TERRA.
2. Aixeca els dits dels peus per sentir com s'enforteixen les cames i repeteix: SÓC FORT I ESTABLE.
3. Ara, posa les teves mans sobre el pit palmell amb palmell, i després eleva els teus braços per sobre del cap mentre dius: PUC ARRIBAR MOLT ALT.
4. Per últim, baixa les mans al costat del cos i repeteix: SÓC UNA MUNTANYA MAJESTUOSA.

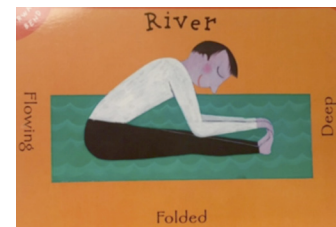

Postura del riu (paschimottanasana).

La postura del riu una variant de paschimottanasana. En aquesta postura no només treballem el nostre cos físic, sinó que també ens entrenarem per deixar anar les emocions negatives i relaxar-nos. Ens convertirem en rius que flueixen tranquil·lament.

Per a practicar-la:

- 1.- Asseu-te a terra amb les cames esteses i l'esquena ben tibada.
- 2.- Pressiona amb les teves mans en el terra i estira bé l'esquena mentre dius: RESPIRO I FLUEIXO.
- 3.- Porta les mans cap els peus i agafa't dels dits. Doblega els genolls si cal. SÓC UN CORRENT D'AIGUA.
- 4.- Tracta de portar el pit sobre les cuixes, per a fer-ho doblega més els genolls si cal. Respira diverses vegades en aquesta posició. Cada vegada que exhalis, tracta d'estirar una mica més les cames. SÓC UN RIU MOLT PROFUND.

PER APROFONDIR... Religions i Naturalesa**Pels educadors:**

Si veiem l'Hinduisme, té un costum religiós: creuen que al banyar-se d'hora al dematí en un riu o en un rieró proper, aquesta aigua li comunicarà santedat. És a dir, reconeixen a la naturalesa un valor transcendental. Creuen en un sol Déu suprem en el món, i tenen diverses deïtats que representen els poders i funcions d'aquest únic gran Déu manifestat en aquestes figures; a les que resen per salut, vida i bona fortuna. Això últim li ho demanen a la deïtat anomenada "Ganesa", que és una persona amb cap d'elefant.

Dins dels conceptes bàsics de l'hinduisme: el Ahimsa, que proclama la no violència, el no matar a altres criatures i la cura de la naturalesa.

Si veiem el budisme, se sap que és una religió que busca la il·luminació sense creure en un Déu. Se sap que Buda (Gautama) sorgí en el segle VI abans de l'era cristiana, però de qui es té registre escrit en el segle I després de Crist. Els ensenyaments que deixà Buda han de veure amb el significat que té la vida. Se'l reconeix no com una deïtat, sinó com un Tathagata (aquell que vingué a ensenyar-nos, aquell que aconseguí la saviesa). Aconseguida la il·luminació, Buda ensenyà les Quatre Nobles Veritats que ajudaran a la salvació, que s'aconsegueix amb esforç personal. En resum, les quatre nobles veritats senyalen: 1) Tota existència, realitat i anhel, porta amb ell una experiència dolorosa; 2) L'anhel i el desig de tenir, aconseguir quelcom, satisfacció de passions, comporta un sofriment; 3) Per a no sofrir i no causar dolor (tant a un mateix com als altres i a la natura) hom ha de deixar de banda el desig, l'anhel i les passions; i 4) Per a deixar de desitjar, anhelar i saciar passions, per a no sofrir ni causar dolor, s'ha de seguir un camí que sigui capaç de controlar la teva conducta, els teus pensaments, les teves passions.

Si bé els budistes no creuen en un Déu (Buda digué no ser-ho), no significa que no creguin en un món després de la mort com els qui sí creuen en un Déu i un Cel; els budistes sí creuen en un "més enllà": aconseguir el Nirvana (superar el Samsara i el Karma). Ambdues formes de vida religiosa viuen inspirades per valors i principis similars (busquen el bé), però amb conceptes socioculturals distints: existeix una preocupació per un, per l'altre i per la naturalesa.

Si analitzem el Taoisme i Confusionisme, hem d'assenyalar que Tao "camí, mètode, doctrina. Els asiàtics percebien una harmonia i ordre en l'univers (en el món, en el seu entorn), com a manifestacions del Tao, dades com una certa voluntat o legislació divina que regulava el món circumdant, d'una forma perfecta. Extrapolant aquesta idea als assumptes humans, van assumir que havia

d'existir un mode natural i correcte d'actuar en societat: respecte a la naturalesa, viure en pau i harmonia, governant assegurant la justícia i preocupar-se per la prosperitat de tothom com a nació.

La idea d'ajustar al Tao i no destorbar el fluir, és un element central de la filosofia i religió a Xina. El taoisme és l'enfocament místic; per l'altra cara, el confusionisme és de caràcter pragmàtic: assenyala que l'ordre social es manté quan tota persona exerceix el paper que li correspon, amb cura i preocupació, complint amb el seu deure. 'Es una filosofia religiosa vasta i rica en fonaments; creuen en un cel, són bondadosos i reten culte als seus avantpassats. Aquesta harmonia assegura la pau i el bé, sense fer mal als altres ni al medi ambient.

Dins de la tradició Judeocristiana, no només l'Església Catòlica sinó també tots els qui ens considerem seguidors de Crist (Evangèlics, Mormons, Adventistes, Anglicans, Luterans, Bautistes, entre altres), també trobem en els fonaments de la nostra religiositat, passatges que ens criden a tenir cura del nostre entorn. Molts diran que no està dins dels deus manaments la cura del medi ambient, però es pot extrapolar del cinquè al desè que l'ésser humà ha d'observar en la seva conducta, i així mantenir una relació correcta i apropiada amb el "Creador"; aquest creador que està present en la natura. Per una altra banda, també es menciona en Gènesi 1,28 que Déu encomana a l'ésser humà governar la creació, entenent-se governar per tenir cura d'ella, fer que tot sigui fructífer i harmònic per a viure i alimentar-se d'ella, sense destruir-la.

Si analitzem l'Islam, que significa "submissió a Alà (Déu)", és a dir, ser un complidor de les disposicions de Déu contingudes en l'Alcorà. Fou Mahoma el precursor d'aquesta fe, qui sense saber llegir ni escriure, inspirat pel misteri, va transmetre oralment (i també va escriure de manera perfecta), el llibre sagrat de l'Islam, en el any 610 després de Crist. Dintre dels seus textos menciona a Jesús només com un profeta més, tal com ho ha fet el Judaisme.

Dintre d'aquesta fe, es contemplen 5 columnes de l'observança que tot creient ha de complir: 1) Repetir el credo, 2) Resar mirant cap a La Meca 5 vegades al dia, 3) Caritat, lliurar part dels seus ingressos per ajudar el proïsme, 4) Dejuni, en senyal de purificació en rituals específics, i 5) Peregrinació.

Tot musulmà ha d'observar la seva conducta, en què es barreja una observança religiosa, civil i legal, classificant-la en 5 categories: 1) Deure absolut (recompensa per obrar, càstig per omissió), 2) actes dignes d'elogi (recompensa, sense càstig per omissió), 3) actes permissibles, 4) actes repressibles (es desaproven, sense càstig) i 5) actes prohibits (tenen aparellat un càstig). Per la qual cosa, en existir una regulació d'índole religiosa -legal, han de mantenir una conducta harmoniosa amb els altres i amb l'entorn en general.

L'Alcorà expressa constantment la potència creadora i la saviesa d'Alà mitjançant metàfores naturalistes. És a través dels processos i dels cicles naturals que podem conèixer a Alà. Plantes, arbres, rius, núvols, aus, animals... tot en la Creació és un signe d'Alà, és considerat com a quelcom significatiu i que manifesta a Alà, i per tant digne d'admiració i de respecte. Fins i tot un mosquit és un signe d'Alà, que mereix ser tractat com a tal. Per això, l'Alcorà ens crida a dirigir la nostra mirada cap a la Creació d'Alà, cap els cicles del dia i de la nit, cap a la creació de 'ésser humà, d'una gota d'esperma: mireu on mireu, allí està la Faç d'Alà.

A més, l'Alcorà usa metàfores naturalistes per a referir-se al propi missatge de l'Alcorà: la revelació és com la pluja que baixa del cel per a fertilitzar la terra morta, d'on sorgeixen plantes que donen de menjar als humans i als animals, i sobre les quals ambdós tenen drets... L'Alcorà ens invita a admirar la creació com a quelcom formós i valuós, no com una vall de llàgrimes que s'ha de superar en benefici d'un món espiritual oposat al món físic. Ens diu que totes les criatures han sorgit de l'aigua, que Alà no cessa de crear i que la creació està sempre renovant-se. Alà ens diu en l'Alcorà que no cessa de crear, que sempre s'està manifestant en una nova creació. L'univers no és doncs quelcom donat i acabat, sinó quelcom viu que està essent creat ara, en aquest mateix instant. El concepte corànic de la revelació i de la creació constant ens connecta amb els cicles naturals. A la fi: es tracta d'un mode d'estar en el món, en el qual són centrals el tast de la Realitat, la consciència dels cicles naturals i de la nostra connexió amb Alà a través de tot allò creat. Tot això justifica parlar de l'Islam com una tradició ecològica en essència

També ens diu que l'univers ha estat creat en la Balança, al-Mizan, en un equilibri permanent. Tot en la Creació està viu i l'Alcorà afirma que tota la terra és una mesquita. Relació fraternal amb tot allò creat. Refusant separar l'home i a la naturalesa, l'Islam preservà una visió integral de l'Univers i veu en les artèries del ordre còsmic i natural el fluir de la barakah. La barakah és una benedicció que pot captar-se en certs llocs u objectes, i que pot ser transmesa a través de les persones. En definitiva, l'Alcorà ens ofereix una visió holística de la naturalesa, en la qual tot roman entrelaçat pel seu origen en Alà. Un concepte de la naturalesa com un espai sagrat que els humans han d'explorar i amb el qual l'ésser humà si trobi en harmonia. Una naturalesa que constitueix un regal d'Alà, que els humans poden usar en la justa mesura, però que tenen l'obligació de preservar.

Si ens adrecem a l'exemple o praxi del Profeta Muhammad, pau i benediccions, resulta sorprenent d'adonar-se fins a quin punt la seva forma de vida i la seva visió de la comunitat humana estaven inserides en un univers en el qual tot viu connectat, tot en la creació manifesta la grandesa creadora d'Alà, fins i tot allò aparentment insignificant és plenament digne de respecte. Hem citat alguns hadices en els quals el profeta defensa els animals. Hem vist com ell mateix va establir les hima o reserves naturals. Com elogià plantar arbres, com una bona obra. Però, més enllà de les seves dites o de les decisions que va prendre, la pròpia vida del profeta Muhammad és un exemple de vida halal, un mode de vida ecològica i plenament conscient dels lligams que uneixen a totes les criatures entre elles, conscient a cada instant que cada acte, gest o fins i tot pensament, afecta als altres éssers i té una repercussió que

se'ns escapa, i que per tant hem d'actuar amb gran cautela i respecte ers el nostre entorn. Una vida conscient de les connexions que uneixen totes les creatures. El profeta Muhammad va dir: "dono testimoni de què totes les creatures són germanes".

Bibliografia/webgrafia:

<http://www.raimon-panikkar.org/>

https://www.webislam.com/articulos/36201-ecologia_islamica.html

<https://www.guiainfantil.com>

<http://insayoga.com/24-posturas-yoga-para-ninos/>

<https://www.biblegateway.com/>

<https://profesoradoreligion.blogspot.com/>

<https://blogs.comillas.edu/FronterasCTR/2017/04/05/la-naturaleza-compromiso-religioso/>